

[Kaj Hansen]

meget udvalgsarbejde, også med regeringslovsforslag, at vi har fundet utallige uklarheder, som må rettes hen ad vejen, inden forslagene kommer til tredje behandling. Vi har ikke et embedsmandsapparat til rådighed, og derfor vil jeg da ikke udelukke, at der er uklarheder, men dem vil vi meget gerne være med til at rette. Men de principper, der er nedlagt i vores forslag, er de bedste, der indtil dette øjeblik er blevet forelagt i folketinget.

Når hr. Ole Olsen spørger, om vi låser os helt fast på det foreslåede, så vil jeg gerne sige: principielt ja, det er da klart, men selvfølgelig, kan man finde andre administrative løsninger, hvor man kan opnå det samme resultat, så er vi da åbne over for det.

Hr. Arne Bjerregaard siger, det er systemet, der frembringer stigningen. Ja, vel er det systemet, men til systemet hører jo, at Danmark har så og så meget jord og ikke mere. Jord er ikke noget, vi kan producere; det er altså ikke noget, vi kan producere os ud af, hr. Arne Bjerregaard. Vi har kun en ganske bestemt mængde jord til rådighed, og jord er en mangelvare i Danmark. Vi ved jo alle, at når noget er en mangelvare, så vil den stige i pris. Det er derfor, man ikke kan løse dette problem – selv om det har noget med systemet at gøre – uden at gribe ind på den måde, som vi bl. a. har foreslået.

Hr. Villy Jørgensen siger, at der næsten ikke bliver foretaget nogen belåninger. Jeg kan høre, hr. Villy Jørgensen udtaler sig om noget, han ikke har ret meget kendskab til. Hr. Villy Jørgensen berører kun én lille del af berøringsfladen, og det er tillægslån, men når hr. Villy Jørgensen bliver mere hjemmenvant i belåningskredsene, vil han opdage, at den store belåning finder sted over pantebreve. Hr. Villy Jørgensen kan bare slå op i Berlingske Tidende om søndagen, så skal han se, hvor mange tilbud der er. Folk kan få pantebreve, bare de har noget fast ejendom. Jo, det er store værdier, der belånes, og det er da helt klart, at de store værdier går ud i omsætningen. Men hvem er det, der låner? Det er jo ikke ham, der tjener 80.000 kr. om året og har et lille parcelhus. Nej, de, der låner, er dem, der har de store indtægter; de låner til et større forbrug, og så trækker de renterne fra på selvangivelsen. På den måde undgår de den progression, vi har i vores skatte-lovgivning. Det er sådan, det forholder sig,

hr. Villy Jørgensen, men det kan vi måske komme lidt mere ind på, når vi kommer til det næste forslag, kommunisterne har fremsat.

Jeg takker altså for den velvilje, der har været over for at kigge nærmere på forslaget, og håber, vi vil opnå et godt resultat.

Arne Bjerregaard (KrF):

Hr. Kaj Hansen siger, at de, der låner, er dem, der har de store indtægter. Nej, de, der låner, er dem, der har mellemindtægterne og samtidig kan få del i de sociale ydelser. Jeg skulle da være et skarn, hvis jeg ikke lånte ½ mill. kr. til et sommerhus, når familien i øvrigt ved at betale 80.000 kr. i renter kan få en ekstra indtægt på 10.000 kr. Det er det reelle forhold. Det er alle disse i dagens Danmark, som belaster lånemarkedet, og det er dem, der investerer i dette område. Jeg sagde ikke, systemet var forkert – der er såmænd så meget, der er forkert – men skattesystemet er forkert. Man kommer altid med, at jord er en mangelvare. Her må jeg sige i en parentes, at jeg har såmænd ikke så meget imod, om samfundet skulle sætte sig mere på jorden, men det er min egen opfattelse, det skal ikke registreres som en partimæssig opfattelse. Man siger, at jord er en mangelvare. Ja men kære venner, jorden, den almindelige danske landbrugsjord er steget nøjagtig i samme takt som lønudviklingen i dette land. At der så er visse steder, hvor den er steget mere, det skyldes en uheldig udvikling eller, må vi hellere sige, en uheldig beslutning omkring udstykning til boligformål. Det har da ikke en pind med mangel på jord at gøre, der er skam jord nok. Ellers kan I bare komme op til os, dér er nok, der ikke koster forfærdelig meget.

Thorndahl (FP):

Jeg skal først lige klare mit replikskifte med hr. Kaj Hansen. Det, jeg sagde om DKPs forslag, var, at det ikke tog hensyn til kurstab og renteudviklingen – det er det, DKP baserer sine provenumæssige betragtninger på. Det fremgår klart af eksemplerne i fremsættelsestalen. Der er ikke tvivl om, at DKPs politiske hensigt var en statsovertagelse, men realiteten er en ganske anden. Der var altså den dobbelthed i min argumentation, som jeg forstår på hr. Kaj Hansen at han